

Iz gozda domóv.

(Slika iz kmečkega življenja.)

„Kaj dni sèm izprevrгло se je vreme. Poprej je bilo oblačno in snežilo je neprenehoma, a nekega večera se je ujasnilo in drugo jutro smo vstali na — zmrzlo.“

„Ne vem, kakó in kaj bomo danes?“ rekó oče, prišedši iz skednja, kjer so rezanico rezali, premerivši hišo dvakrat gori in doli. — „Z živino ne kaže hoditi v gozd. Zmrzlo je po tleh in trdo kakor rog, a voliča nista podkovana . . .“

„Oče, s sanmi pojdiva po drv,“ svetoval je pastir Jože.

„Saj bi res tako še najbolje bilo,“ pritrđijo mu oče.

„Le, le, — in jaz vama pridem naproti do mosta,“ pristavim še jaz.

„Sam ne bodeš znal,“ zavrnejo me oče. „Če grem jaz sam s sanmi naprej, vidva z Jožo mi pa prideta naproti, — takó bi vže bilo.“

„Dobro, dobro, pa bodi takó!“ vzkliknem jaz radostno in obveljalo je.

Takoj po zajutreku otidejo oče s sanmi v Razkovec. Okolo jednajste ure pa jim greva z Jožo naproti.

Solnce je stalo precej visoko na nebu, a moči le ni imelo nikake; po tleh je jelo sicer malo odjenjavati, ali mraz je bilo vender le dovolj.

Vže sva srečala z Jožo mnogo sani, vže sva imela za seboj Razkovški most, — a očeta le še ni bilo od nikoder. Še le v Kladi sva jih srečala.

„Pa sta daleč prišla, daleč,“ pozdravili so naju, ustavivši se ter obrisavši si pot raz čelo. — „Kdaj pa sta šla z doma?“

„Protí jednajstej.“

„In zdaj bo ura?“

„Poludanji vlak je ravno oddrčal preko mosta. — Pot ni slab, kaj?“

„Pač, malo prepolzek je. Da nimam dolgih lednikov v črevljih, ne mogel bi se kaj varno prestopati. — No, sedaj se pa kar vsak na jedno stran spravita in dobro pahnita, da bodedo poprej domá. Kadar pridemo do kakega klanca, stopita na krivini in dobro se držita, da vaju ne vrže raz sani. — Hajdimo!“

In šli smo. Jaz in Joža sva porivala, kolikor sva mogla, oče so pa vlekli. — Dobro je šlo.

Juhé! — Zdaj ugledamo prvi nizdol. — Železni klanec.

Z Jožo si kar namežikneva, češ: tam-le bode nekaj za naju. — Prispeli smo do klanca. „Zdaj se pa le dobro primita!“ opomnejo naju oče še jedenkrat. Potem sedejo, primejo ojnici navskriž, zastavijo nogi in — poženó . . . Ej, kako je šlo! Kar sapo je jemalo. Jaz in Joža sva se smijala, ukala in vriskala, da se je razlegalo daleč na okrog. Oče pa so „rajsali“, da jim je sneg izpod nog frčal na vse strani. Pač škoda, da se ni vlekel klanec celó do doma, in da je bila ta krasna vožnja tako kmalu pri kraji. — Kakor bi trenil, bili smo pod klancem in hajd! — zdaj si se peljal, zdaj pa zopet dalje pelji.

Šli smo dalje. Jaz in Joža porivava, da nama kar pot stopa na čelo. A kaj to, saj se tolaživa s tem, da je do doma še nekaj klancev, po katerih ne bode treba porivati, — marveč peljala se bodeva lepo složno in prav po gosposki . . . In res, kmalu dospemo do drugega klanca. Tu je šlo takisto, kakor prvič: prav

veselo in izvrstno. Ali čujte! — v tretjem klanec imeli smo nesrečo. Strmejši je bil od drugih. — Zato so vrgli oče vrhu klanca okolo obeh krivin verigo zavornico, da bi prehitro ne drvilo. Potem pa zopet sedejo spredaj, jaz in Joža se pa vstopiva na krivini in jelo je dričati, da je bilo veselje.

Sredi klanca pa se veriga pod krivino tako čudno premakne, da se sani zaobrnejo ter z zadnjim koncem v stran zavijó. „Joj! joj!“ vzklikneva z Jožo . . . Očeta je vrglo v stran, jaz in Joža pa sama odskočiva in sani so divjale naprej . . .

„Vse se bode razbilo, oče,“ dejal je Joža ves prestrašen. — In res bi se bilo, da se niso sani poprej preobrnila, predno so priletele v stranski plot.

„Ti šmencana stvar, ti,“ zagodrnjali so oče sani privzdigovaje. „No, pa da se le ni vse razbilo in rasonégalo. Hvala Bogu, da smo blizu doma. Haló, fanta, le pahnitá zopet, da bomo poprej domá!“

In dobro sva pritisnila, takó, da smo bili v polu ure vže domá pri gorkejši peči.

—m—

Kako Nubijani krokodile lové.

Nubijani sicer niso ravno junaki, a vendar znajo loviti krokodile, katerih je pri njih jako veliko, na prav drzen način. Dielitz, ki je potoval po Nubiji, slišal je bil o tem in vprašal nekdanj kmet, ki je stanoval blizu brega reke, ali si upa ujeti krokodila. Smijóč se odgovori kmet, da to ni ravno tako težavno. Obljubi mu toraj plačila, če mu pokaže kakó. Kmet hitro zakolje mladega prašiča, nabode ga na kolec, ošpičen na obeh koncih. Na sredo kolca priveže železno verigo kakih osem do deset črevljev dolgo in priveže za njo dolgo vrv. S prašičem in dvema sulicama stopi v čoln. Malo korakov od nas vže prašiča v reko. Z brega smo ga gledali.

Še ni bila pretekla minuta, kar se pokaže strašno žrelo krokodilovo, zgrabi prašiča ter izgine. V tem času bil je privezal Nubijan vrv za čoln in tudi sulici na vrvi. Požrešna žival je bila požrla prašiča, ali kolec jej je bil obtičal v želodec, vlekla je toraj čoln sem ter tja, zdaj na to, zdaj na óno stran reke. Kolec v želodec jo je nadlegoval, zato se spne iz vode. A Nubijanec jej vže sulice v trebuh in jo potegne za vrvice zopet k sebi. Ranjen krokodil se je bil skrila v tem zopet pod vodo. A komaj se prikaže, zopet ga zadene sulica. Jedenkrat ostane skoraj pol ure pod vodo. Kasneje pa je prihajal na površje večkrat sops, žrelo je imel vedno na stečaj odprto, kakor bi iskal sape.

Ali vedno nove rane so ga zadevale, kri je rudečila vže reko, žival je vlekla vže komaj čoln za seboj. V tem hipu še krepko potegne in zmaje čoln tako hudo, da se prekucne Nubijan v vodo. Ali spretno zleze zopet v čoln in nadleguje nasprotnika še dalje. Tako je šlo malo ne poldrugo uro, dokler ni žival opešala takó, da jo je lovec mogel voditi, kamor koli je hotel. Priveslá torej na suho, skoči na kopno in hitro priveže konec vrvi za drevo. Kmalu je bil usmrtil krokodila s sulico popolnoma.

Ko mu plačam pogojeno plačilo, reče mi smijóč se, da bi lovil rad vsak dan tako, ko bi le našel gledalcev, ki bi ga plačevali. *Po „Dielitz-u“ Fr. Hubad.*